

Ο.Λ.Μ.Ε.

Διακήρυξη για την επέτειο της Εξέγερσης του Πολυτεχνείου

*Ω ανήμπορο ποίημα
ανήμπορο ανήμπορο
ατελέσφορο.
Οι νεκροί δεν ανασταίνονται.
Υπάρχουν.*

Γιάννης Ρίτσος

Συμπληρώνονται εφέτος 39 χρόνια από την εξέγερση του Πολυτεχνείου, που αποτέλεσε και την απαρχή της πτώσης της χούντας των συνταγματαρχών. Και όμως, τα αιτήματα της εξέγερσης του Νοέμβρη του 1973 για **ψωμί, παιδεία, ελευθερία, ανεξαρτησία και κοινωνική δικαιοσύνη** εξακολουθούν να παραμένουν επίκαιρα σήμερα περισσότερο από κάθε άλλη χρονιά, καθώς το δικαίωμα στη μόρφωση και την εργασία, οι κατακτήσεις των εργαζομένων, η ίδια η δημοκρατία, θυσιάζονται στο βωμό των μνημονίων.

Η σημερινή, τραγική συγκυρία, που βυθίζει ολοένα και περισσότερο την ελληνική κοινωνία στην εξαθλίωση και στην απόγνωση, μας ωθεί να επιστρέψουμε στο μακρινό μας παρελθόν και να αντλήσουμε πολύτιμα συμπεράσματα από την ιστορική μας εμπειρία.

Όταν, τα ξημερώματα της 21^{ης} του Απρίλη του 1967, οι εργαζόμενοι βγήκαν από τα σπίτια τους να πάνε στις δουλειές τους, διαπίστωσαν με τρόμο ότι η Δημοκρατία είχε καταργηθεί, είχε μπει στο γύψο. Τα τανκς που κυκλοφορούσαν στους δρόμους με τις κάννες στραμμένες προς τον κόσμο δεν άφηναν την παραμικρή αμφιβολία. Η ξενοκίνητη Χούντα είχε επιβάλει την αποκρουστική της κυριαρχία στη χώρα. Ο «εχθρός λαός», που βάδιζε με δειλά βήματα προς τη Δημοκρατία, μετά από μια θυελλώδη περίοδο Κατοχής και εμφυλίου, έπρεπε να τιθασευτεί. Οι ισχυροί της γης και κυρίως οι Αμερικανοί ιμπεριαλιστές χρειαζόνταν μια Ελλάδα απόλυτα υποταγμένη στα στρατηγικά τους συμφέροντα. Η τραγωδία της Κύπρου που ακολούθησε, με το προδοτικό πραξικόπημα, την εισβολή των ξένων στρατευμάτων και τη διχοτόμηση τελικά του νησιού, αποτέλεσε την αδιάψευστη μαρτυρία των επιδιώξεων αυτής της πολιτικής.

Το επόμενο διάστημα υπήρξε πολύ σκληρό για το λαό μας. Τα ξερονήσια ξαναγέμισαν εξόριστους. Οι φυλακές γέμισαν με πολιτικούς κρατούμενους. Στην ασφάλεια και στη στρατιωτική αστυνομία (ΕΣΑ) τα βασανιστήρια κατά των αγωνιστών της ελευθερίας έγιναν καθημερινή πρακτική. Χιλιάδες επώνυμοι και ανώνυμοι αγωνιστές αντιμετώπισαν τις θηριωδίες του φασισμού στα νύχια των απάνθρωπων βασανιστών.

Όμως ο λαός μας δεν κάθισε με σταυρωμένα χέρια. Βγήκε στους δρόμους του αγώνα. Σιγά σιγά από το '70 έχτιζε τις αντιστάσεις του και το φοιτητικό κίνημα. Το Φλεβάρη του '73 γίνεται η πρώτη κατάληψη της Νομικής και μετά λίγες μέρες η δεύτερη. Η Χούντα απάντησε με επέμβαση της αστυνομίας στο Πανεπιστήμιο, συλλήψεις, κράτηση στο ΕΑΤ-ΕΣΑ και την υποχρεωτική στράτευση πρωτοπόρων αγωνιστών. Το φοιτητικό κίνημα ανασυντάσσεται. Ο λαός, οι εργαζόμενοι αρχίζουν να συμπαρατάσσονται με τη νεολαία. Η Χούντα απομονώνεται

διεθνώς όλο και περισσότερο. Ο Παπαδόπουλος αναγκάζεται να ψάχνει για πολιτική κάλυψη. Πάει για Κυβέρνηση ανδρικών.

Και τότε ακούστηκε από τον αυτοσχέδιο ραδιοφωνικό σταθμό το «**Εδώ Πολυτεχνείο**».

Ο ηρωικός αγώνας της νεολαίας χαλάει τα σχέδια της Χούντας. Παντού αντηχεί το σύνθημα «Ψωμί, Παιδεία, Ελευθερία». Το κίνημα παίρνει και κοινωνικό χαρακτήρα. Ψωμί, δουλειά για όλους. Μόρφωση για όλο το λαό. Κάτω η Χούντα, Ελευθερία. Έξω το ΝΑΤΟ, έξω οι Αμερικάνοι. Για λίγες μέρες το κατελιμημένο Πολυτεχνείο μετατρέπεται σε κέντρο αγώνα του λαού μας. Η εξέγερση απλώνεται και σε άλλα πανεπιστήμια της χώρας. Είναι η αρχή του τέλους της δικτατορίας. Οι σφαίρες που έπεσαν εκείνο το βράδυ και ξέσκισαν τα στήθη πολλών αγωνιστών μετατράπηκαν σε πύρινες λόγχες και κατακάψανε τη χούντα και τους υπηρέτες της. Δυστυχώς, με την πτώση τους οδήγησαν και στην τραγωδία της Κύπρου, αποδεικνύοντας με τον πιο εύγλωττο αλλά και τον πιο καταστροφικό τρόπο, το ρόλο τους.

Σήμερα ο λαός μας δοκιμάζεται σκληρά από μια οικονομική κρίση για την οποία δεν φταίνει οι εργαζόμενοι. Οι ισχυροί του πλούτου, όμως, απαιτούν από αυτούς να σηκώσουν το δυσβάσταχτο βάρος της. Η κοινωνική δικαιοσύνη, που διεκδίκησε η εξεγερμένη νεολαία στο Πολυτεχνείο, εξακολουθεί να είναι μακρινό όνειρο.

Σε αυτή την περίοδο, κρίσης και εξαθλίωσης, η ελληνική κοινωνία αντιμετωπίζει μια ακόμα απειλή: Η φασιστική συμμορία που γέννησε και επέβαλε τη δικτατορία στη χώρα, βρίσκει τη συνέχειά της σήμερα σε ένα θλιβερό μόρφωμα υμνητών και συνεχιστών της, τη «Χρυσή Αυγή», που εκμεταλλεύεται την τραγική συγκυρία για να υπονομεύσει κάθε έννοια δημοκρατίας, ισότητας και κοινωνικής δικαιοσύνης.

Αλλά τέτοιου είδους σχεδιασμοί δεν πρόκειται ποτέ να γίνουν πράξη. Η θυσία των αγωνιστών του Πολυτεχνείου δεν θα πάει χαμένη. Οι νεκροί του Πολυτεχνείου ζητούν δικαίωση ιδίως σήμερα:

- που το ψωμί λείπει από χιλιάδες οικογένειες,
- που η ανεργία χτυπάει την πόρτα κάθε σπιτιού,
- που η δημόσια παιδεία εκτελείται από τα «τανκς» των μνημονίων και τα συμφέροντα των τραπεζιτών,
- που οι ελευθερίες μας περιστέλλονται, η δημοκρατία τσεκουρώνεται και τα δικαιώματά μας καταργούνται στο όνομα της κυριαρχίας των αγορών,
- που απαιτούνται σκληροί αγώνες για να μην παραδοθεί χώρα για τα επόμενα χρόνια στους διεθνείς και ντόπιους τραπεζίτες και μεγαλοκεφαλαιούχους,
- που φτάσαμε στο σημείο να ορίζει καθοριστικά την οικονομική μας πολιτική η Τρόικα.

Οι εργαζόμενοι, ο λαός μας, με τον μέχρι τώρα ηρωικό αγώνα του, έχει μιλήσει. Έχει απονομιμοποιήσει αυτή την πολιτική, που υπονομεύει τη χώρα μας, που έχει οδηγήσει σε πτώχευση τους εργαζόμενους, που παραδίδει όλο τον πλούτο που έχουμε δημιουργήσει επί δεκαετίες σε ξένα από το λαό μας συμφέροντα.

Καλούμε τους μαθητές και μαθήτριές μας, το φοιτητικό κόσμο, τους άνεργους και τους νέους εργαζόμενους και εργαζόμενες να πρωτοστατήσουν στον αγώνα για την ανατροπή αυτής της πολιτικής. Να βρεθούν στην πρώτη γραμμή των αγώνων. Όλοι και όλες μαζί, με όπλο μας την αντίσταση και δύναμή μας την αλληλεγγύη, να ανατρέψουμε την πολιτική των μνημονίων και της λιτότητας. Να θέσουμε τις βάσεις για μία άλλη κοινωνία, της ισότητας, της δημοκρατίας, της δικαιοσύνης και της αλληλεγγύης, των ανθρώπινων δικαιωμάτων.

Για να λάβουν, όπως λέει ο ποιητής, επιτέλους, τα όνειρα εκδίκηση.

Αθήνα, 17 Νοέμβρη 2012